

filmska premiera

paris.love: simpatičen odmev novega vala

paris.love; režija: Boris Petković

Goran Vojnović

Boris Petković se je po nekaj festivalsko precej uspešnih kratkih filmih in malce manj uspešnem omnibusu Desperado Tonic leta 2003 bolj ali manj čez noč iz Ljubljane preselil v Pariz. Kot sam pravi, sta bili njegovi prvi pariški leti precej brezupni. Brez znanja francoščine in brez denarja je namreč zaman poskušal postati Parižan, v njegovem primeru domačin v tem mestu filma in ljubezni. Film paris.love je tako v prvi vrsti Petkovičev poskus, da bi se skozi film udomačil v tujem svetu, saj mesto, v katerem posnameš svoj prvi celovečerni film, nedvomno mora postati tvoje.

A kar je pri eni najbolj prisrčnih in nenavadnih zgodb o nastanku kakšnega filma še posebno razveseljujoče, je dejstvo, da v filmu ni veliko sledi režiserjevega eksistencialnega obupa. Ravno nasprotno, gre za enega najbolj sproščenih in nepretencioznih izdelkov katerega od slovenskih režiserjev v zadnjih letih. Tudi zavoljo tega mu lažje kot sicer oprostimo nekatere nerodno izpeljane in nenadejane zasuke v zgodbi ali ne najboljšega glavnega igralca.

Petkovičev paris.love je v osnovi preprosta ljubezenska zgodba. Ameriški igralec Vince v pričakovanju velike filmske vloge turistom razkazuje pariška prizorišča snemanj svetovno znanih filmov (Amelie, Do zadnjega diha itd.) in s hlinjenjem epileptičnega napada na ulici preverja svojo igralsko prepričljivost oziroma priteguje pozornost lepih mladih deklet. Tako nekega dne spozna tudi simpatično Zoe.

Kar paris.love povzdigne nad nešteto podobnih romantičnih filmskih pripovedi, ki se na tak ali drugačen način poigravajo z ljubezenskimi zvezami, nenačrtovanimi nosečnostmi in nerazrešenimi spori med očeti in sinovi, so v bistvu pripovedni odvodi, ki se izkažejo za dušo Petkovičevega filma. Bržkone

Dobili smo še en dopadljiv celovečerni prvenec slovenskega avtorja, ki je nastal v popolnoma neodvisni produkciji.

zamišljeni kot majhna popestritev se filmsko-turistične razglednice Pariza ali rahlo odštekani kungfu ples Vinea in Zoe izkaže za resnični čar tega filma.

K temu vsekakor dodajmo še režiserjevo načrtno obujanje novovalovske estetike, ki se sprva skoraj neopazno kaže na ravni montaže, ki v duhu starih mojstrov namenoma pospešuje ritem samega dogajanja, kasneje pa se Petkovič odkrito pokloni kultnemu Godardovemu prvencu, ko v enem najbolj zabavnih prizorov filma paris.love Vince za zmedene študente filmske režije odigra Belmondovo filmsko smrt na pariških ulicah. A Petković, ki je že v svojih kratkih delih na platnu praviloma prepletal različne filmske realnosti, gre ob koncu filma še dlje, ko se sam, kot režiser Boris Petković, pojavi v filmu, da bi Vinceu in Zoe ponudil vlogo v svojem novem filmu.

Petkovičev paris.love, ki so ga lansko jesen prikazali na portoroškem festivalu, je včeraj dočkal svojo premiero v Kinodvoru (z njim so odprli tudi Dneve frankofonije). Tako smo dobili še en dopadljiv celovečerni prvenec slovenskega avtorja, ki je nastal v popolnoma neodvisni produkciji. Ob tem pa vse bolj postaja jasno, da to ni več zgolj naključje ali posledica neomajane avtorske države posameznih režiserjev, temveč kaže tudi na dokaj zgrešeno filmsko politiko v naši državi.